

Menneskes, at først Døden udløser den. Engang spøjte Grækeraanden blandt Menneskene som Guds udvalgte Tolk. Siden blev det Israels Faarehyrde-Visdom, vi lyttede til som gudbeaandet Tale. Engang tilkommer det vel os Germaner med vores lutherske Barbari at aabenbare en Flig af den Eviges Klædebon.«

Per fandt det i Grunden urimeligt at indlade sig i Diskussion med denne fremmede Mand, saa meget mere, som det ikke altid blev ham ganske klart af hans Tale, hvad der skulde optages i Alvor, og hvad der blev sagt for Kuriøsitetens Skyld, eller om det maaske altsammen nærmest var ment som Spøg og Spot. Men noget i hans Fordømmelse af Tiden havde rørt ved det nye Menneske i ham, og han følte Trang til at aflægge et Vidnesbyrd.

Han sagde, at den Gudfrygtighed, der havde opretholdt det danske Folk i Ulykkens Tid og skabt Helte af de svage (og han tænkte her med bevæget Sind igen paa sin Moder), den havde ikke forladt det i Fredens Dage, men været medvirkende til Landets Genoprejsning, i hvert Fald udenfor Hovedstaden. Men Præsten afbrød ham med at sige, at et Ord som Gudfrygtighed kunde man slet ikke anvende i vore Dage, hvor man saae Folk uden at vække mindste Anstød tage Vorherre kammeratlig under Armen eller kaste sig i barnagtig Forelskelse om hans Hals. For